

РЕШЕНИЕ

№ 3220

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разглежда докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20221110123140 по описа за 2022 година

Първоначално съдът е сезиран с установителен иск с правна квалификация чл. 422 ГПК, вр. чл. 55, ал.1, предл.1 ЗЗД за сумата от 4100, получена без основание от ответницата Н. Г. Г. по силата на пълномощно № 1285/11.04.19г., издадено от Е.И. като представляващ „Е.Д.Е.“ ЕООД и пълномощно №1287/11.04.19г., издадено от Е.И. като представляващ „Е.Д.Е.“ ЕООД, по силата на които ищцата е изтеглила сума от сметки на дружеството в посочени в исковата молба банки, които не е отчела, като не е предоставила първични счетоводни документи, за което е съставен ревизионен акт №Р03002520005066-091-001/13.04.21г., и дължи връщането им на ответника. За сумата, претендирана в настоящото исково производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр.д. № 47817/21г. на СРС, 69с-в, възразена от длъжника и ответник в настоящото производство.

С уточняващата искова молба, след дадени от съда указания, ищецът сочи, че преминава от установителен към осъдителен иск, т.е., че предявява нов осъдителен иск на друго основание, различно от издадената заповед за изпълнение по ч. гр.д. № 47817/21г., като съдът е приел, че първоначалния установителен иск не се поддържа.

Предявен е осъдителен иск от „ФФ ЕООД срещу Н. Г. Г. с правно основание чл. 207, ал.1 ГПК и с него се иска осъждане на ответницата Н. Г. Г. да заплати на ищцовото дружество сумата от 4100 лева, представляваща усвоена и невъзстановена в касата на „Е.Е.Д.Е. ЕООД сума за 2019г., в качеството ѝ на МОЛ-касиер, което вземане е придобито от ищеца с договор за цесия от 21.07.2021г.

Ищецът „Ф.И.ООД твърди, че е придобил процесното вземане по силата на договор за цесия от 21.07.21г. от „Е.Е.Д.Е.ЕООД , за което било съобщено на ответницата. Твърди се, че ответницата в периода 09.01.19г.- 17.05.19г. е изтеглила и не е отчела в касата на „Е.Е.Д.Е.ЕООД сума в общ размер на 4100 лева, с която се е обогатила без основание за сметка на ищеца, и дължи да му възстанови.

Ответницата оспорва предявения иск.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Ревизионен акт № Р-03002520005066/13.04.2021г. е извършена ревизия на „Е.Е.Д.Е. ЕООД, в който е посочено, че от сметките на дружеството са теглени суми от Наташва Г. в размер на 4100 лв. Посочено е, че с пълномощно 1285/11.04.2019г. същата е упълномощена от представляващия дружеството да представлява същото пред У.Б. АД, ЦКБ АД, ОББ АД, Банка ДСК“ ЕАД, ПИБ АД и Ю, в т.ч. да тегли неограничени суми от банкови сметки на дружеството. С пълномощно 1287/11.04.2019г. същата е упълномощена от представляващия дружеството да представлява същото пред У.Б. АД, ЦКБ АД, ОББ АД, Банка ДСК“ ЕАД, ПИБ АД и Ю, в т.ч. да тегли неограничени суми от банкови сметки на дружеството, както и да подписва и нарежда платежни относно всякакъв вид банкови операции. В ревизионния акт е посочено, че за теглените суми няма представени счетоводни документи, от които да се установи, че изтеглените парични средства от банковите сметки са постъпили в касата на дружеството или са използвани за погасяване на задължения към трети лица/доставчици.

Приложени са нареждания разписки за теглене на суми /л. 83-89/ от сметка в У.Б. АД в общ размер на 4100 лв. в периода м.01.2012г.-м.05.2019г. от Н. Г., за която е посочено, че е упълномощено лице. Сумите са теглени на 09.01.2019г. – 800 лв., 16.01.2019г.-100 лв., 31.01.2019г. – 300 лв.,

01.02.2019г.-500 лв., 12.04.2019г.-700 лв., 18.04.2019г.-200 лв. и 17.05.2019г.-1500 лв. Видно от банкова референция /л. 149/ „Е.Е.Д.Е. ЕООД е титуляр на същата. Приложено е и банково извлечение, от което се потвърждава тегленето на сумите, визирани в нарежданията разписки.

С Договор за цесия от 21.07.2021г. процесното вземане е прехвърлено на „Ф.И. ООД.

От справка от НАП /л. 200 от делото/ се установява, че Н. Г. в периода 01.07.2016г.-06.06.2019г. е била заета по трудово правоотношение с „Е.Е.Д.Е. ЕООД, като според посочения Код НКПД е заемала длъжността касиер, счетоводител.

Приложени са 4 бр. фактури, ведно с касови бонове за заплащане на задължения на „Е.Е.Д.Е. ЕООД към Теленор /391,46 лв. от 15.01.2019г. и 400,58 лв. от 29.01.2019г./, „Лифтком Рз“ ЕООД /698,04 лв. от 07.05.2019г./ и „Заримекс“ ООД /2798 лв. от 19.04.2019г./

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съдът намира, че е сезиран с иск с правно основание чл. 207, ал.1, т.2 КТ. Горепосочената разпоредба регламентира отчетническата отговорност в хипотезата на липса.

На първо място следва да се даде отговор на въпроса дали ответницата изпълнява отчетнически функции в процесния период. Съдът намира, че отговорът на този въпрос е положителен. Видно от приетите по делото доказателства /справката от НАП/, тя е заемала длъжност, която по КОД НКДИ отговаря на длъжността „касиер, счетоводител“. Безспорно касиерът е материално-отговорно лице, на което е възложено да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности. Действително, в хода на делото не са приложени трудовият договор и длъжностната характеристика на ответницата, но следва да се отбележи, че тя е била упълномощена да тегли парични средства от банковата сметка на дружеството. Въпросът може ли да бъде установено изпълнението на отчетнически функции без те да са включени в трудовия договор, длъжностната характеристика или друг писмен документ е намерил разрешение в трайно установената съдебна практика, в която е прието, че при определяне на качеството "материално-отговорно лице" следва да се изхожда не от наименованието на длъжността, а от

възложените от работодателя трудови функции и доколко трудовите задължения на работника са свързани с събиране, съхраняване, разходване или отчитане на материални ценности. Предвид изложеното, съдът намира, че отчетницата в процесния период е била натоварена с отчетнически функции.

На следващо място, налице е хипотезата именно на т.2 от чл. 207, ал.1 КТ, тъй като се твърди липса /неотчетени/ парични средства в касата на „Е.Е.Д.Е. ЕООД, което е основание за евентуално ангажиране на пълната имуществена отговорност на отчетника, т.е. ответникът. Отчетниците отговарят ограничено до размера на три месечни трудови възнаграждения /чл. 207, ал.1, т.1 КТ/, а при липси - в пълен размер /чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ/. Ограничената имуществена отговорност се осъществява по правилата на чл. 210 КТ, а пълната имуществена отговорност се осъществява само по съдебен ред - чл. 211 КТ. При липса отговорността е винаги в пълен размер на причинената вреда. В този случай е неприложим ограниченият размер на имуществената отговорност на работника или служителя, съответно тя не може да бъде реализирана по правилата на ограничената имуществена отговорност /Решение № 124 от 23.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5460/2013 г., III г. о., ГК/.

При това положение следва да се даде отговор на въпроса налице ли е липса, респ. ако да, в какъв размер. В случая безспорно е установено, че от банковата сметка на „Е.Е.Д.Е. ЕООД са изтеглени процесните 4100 лв. чрез няколко тегления в периода м.01.2019г.-м.05.2019г. Съдът намира и че същите не са отчетени, видно от посоченото в ревизионния акт, а именно че за теглените суми няма представени счетоводни документи, от които да се установи, че изтеглените парични средства от банковите сметки са постъпили в касата на дружеството или са използвани за погасяване на задължения към трети лица/доставчици.

С иска по чл. 211 във връзка с чл. 207, ал.1, т.2 КТ се реализира отговорността на работник, който изпълнява отчетнически функции, при констатирана липса в повереното му имущество, когато не е установена причината за същата. При липсата отчетникът е действал и/или бездействал виновно, като по този начин е нарушил задължението си да полага грижа по-голяма от обикновената по чл. 126, т. 8 от КТ за опазване на имуществото на работодателя. Работодателят не е задължен да доказва неизпълнението на

задълженията от страна на отчетника, а отчетникът е този, който трябва да установи, че е изпълнил задълженията си или че липсата се дължи на обективни обстоятелства, които не могат да му бъдат вменени във вина /Решение № 22 от 8.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1736/2019 г., IV г. о., ГК/. В тази връзка съдът не намира за доказано възражението на ответницата, че сумите са теглени за погасяване на задължения на дружеството, за което представя 4 бр. фактури и касови бонове. Не се установява, че задълженията са погасени именно от ответницата, както и че за погасяването са използвани изтеглените средства от сметката на „Е.Е.Д.Е. ЕООД.

От извършената съвкупна преценка на събраните по делото доказателства следва извод, че са осъществени материалноправните предпоставки, които пораждат отговорността по чл. 207, ал.1, т.2 КТ - ответницата фактически е изпълнявала материално-отчетническа дейност по трудово правоотношение и е имала задължение да съхранява, разходва и отчита парични средства; налице е констатирана липса; ответницата не е установила, че последната се дължи на други обективни факти, които не могат да ѝ се вменят във вина, т. е. не е оборила законовата презумпция за виновност.

Въпреки гореизложеното обаче искът следва да бъде отхвърлен. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал.1 от ЗЗД едно вземане може да бъде прехвърлено освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. В настоящият случай договорът за цесия не е породил правни последици, поради противоречието си със закона и предвид естеството на вземането. Предмет на договора за цесия е именно вземането в размер на 4100 лв. /както и други/ посочено като липси, причинени от ответницата в качеството ѝ на касиер/счетоводител в дружеството. В случая се касае за пълна имуществена отговорност, която може да бъде реализирана единствено от увреденият работодател и то само по съдебен ред -чл. 211 от КТ /Решение № 82 от 2.05.2018 г. на ПАС по в. гр. д. № 98/2018 г./. Ако вземането не е установено с влязло в сила съдебно решение, какъвто е процесният случай, то това вземане не може да бъде прехвърлено на трето за трудовото правоотношение лице.

Предвид изложеното, настоящият състав на съда приема, че прехвърлянето на вземанията на работодателя при пълна имуществена

отговорност на работника/служителя/ , чрез което прехвърляне ищецът се легитимира като кредитор на ответника, не е породило правно действие и искът следва да бъде отхвърлен на това основание.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответника, като му се дължат такива на основание чл. 78, ал.3 ГПК в размер на 950 лв. адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, Софийски районен съд, 69 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Ф.И. ЕООД, ЕИК: **** седалище и адрес на управление: гр. **** срещу Н. Г. Г., ЕГН: **** с адрес: гр. **** иск чл. 207, ал.1 КТ за осъждане на ответницата да заплати на ищцовото дружество сумата от 4100 лева, представляваща усвоена и невъзстановена в касата на „Е.Е.Д.Е. ЕООД сума за 2019г., в качеството ѝ на МОЛ-касиер, което вземане е придобито от ищеца с договор за цесия от 21.07.2021г., ведно със законната лихва от 17.08.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „Ф.И. ЕООД, ЕИК: **** седалище и адрес на управление: гр. ****, да заплати на Н. Г. Г., ЕГН: **** с адрес: гр. **** на основание чл. 78, ал.3 ГПК сумата от **950 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____